

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๑๘/๒๕๖๖

เรื่องพิจารณาที่ ๑๘/๒๕๖๖

วันที่ ๒๒ เดือน พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๖๖

ระหว่าง ศาลแรงงานกลาง ผู้ร้อง
- ผู้ถูกร้อง

ประเด็นวินิจฉัย

พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๑๘/๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ หรือไม่

ความเห็น

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ร้องส่งความเห็นให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง กรณีบริษัท เดชอุดม แอนด์ แอสโซซิเอทส์ จำกัด เป็นโจทก์ฟ้องนางสาวอรุณี ตะวันธรงค์ พนักงานตรวจแรงงาน เป็นจำเลย และนางสาวพัชรา สังข์จันทร์ เป็นจำเลยร่วมต่อผู้ร้อง ในคดีหมายเลขดำที่ ร ๕๕๓/๒๕๖๖ ว่า โจทก์ได้ว่าจ้างจำเลยร่วมเป็นลูกจ้างทำงานในตำแหน่งพนักงานบัญชี ตั้งแต่วันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๓๖ ต่อมาวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๖๕ จำเลยร่วมได้ยื่นหนังสือลาออก เนื่องจากเกษียณอายุโดยมีอายุครบ ๖๐ ปี ในวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๖๕ โดยให้มีผลในวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๖๕ รวมอายุงาน ๒๙ ปี จำเลยร่วมได้รับค่าจ้างเดือนตุลาคม ๒๕๖๕ เป็นเดือนสุดท้าย แต่ไม่ได้รับค่าชดเชยกรณีเกษียณอายุ จึงได้สอบถามกับเจ้าหน้าที่แผนกบัญชีแล้วไม่เป็นผล จำเลยร่วม จึงยื่นคำร้องทุกข์ต่อจำเลยซึ่งเป็นพนักงานตรวจแรงงานเพื่อเรียกร้องให้โจทก์จ่ายค่าชดเชยกรณีเกษียณอายุ จำนวน ๕๒๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในระหว่างผิดนัดร้อยละห้า จำเลยพิจารณาแล้วมีคำสั่ง พนักงานตรวจแรงงาน สำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานกรุงเทพมหานครพื้นที่ ๑ ที่ ๔๒/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๖๖ ให้โจทก์จ่ายค่าชดเชยให้แก่จำเลยร่วม จำนวน ๕๒๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในระหว่างผิดนัดร้อยละห้าจนกว่าจะชำระเสร็จตามมาตรา ๑๑๘ (๖) โจทก์เห็นว่าคำสั่ง

พนักงานตรวจแรงงานฉบับดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย ขอให้ผู้ร้องเพิกถอนคำสั่งพนักงานตรวจแรงงานฉบับดังกล่าว ระหว่างการพิจารณาของผู้ร้อง โจทก์ยื่นคำร้องต่อผู้ร้อง ขอให้ส่งคำโต้แย้งให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๑๑๘/๑ เป็นบทบัญญัติที่ตราขึ้นในช่วงของคณะปฏิวัติผ่านสภานิติบัญญัติแห่งชาติ โดยไม่มีการกลั่นกรองของรัฐสภาในระบอบประชาธิปไตย และบทบัญญัตินี้ดังกล่าวมีเนื้อหาที่ไม่มีการพิจารณาเกี่ยวกับกฎหมายอื่นที่สนับสนุนถึงสวัสดิการของลูกจ้างในบริบทเดียวกัน และเป็นประโยชน์แก่ลูกจ้างที่มีมานานแล้ว ทำให้นายจ้างซึ่งได้จ่ายเงินสมทบเข้ากองทุนสำรองเลี้ยงชีพตามพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๐ ยังต้องจ่ายค่าชดเชยให้แก่ลูกจ้างกรณีเกษียณอายุตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๑๘/๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๖๐ เป็นบทบัญญัติที่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ ขัดต่อหลักนิติธรรม ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ และมาตรา ๒๖

จำเลยยื่นคัดค้านคำร้องขอให้ส่งคำโต้แย้งดังกล่าวว่า เป็นข้ออ้างที่ไม่มีมูลหรือเหตุอันจะอ้างกฎหมายได้ สัญญาจ้างแรงงานเป็นสัญญาทางแพ่ง ข้ออ้างโจทก์ไม่เป็นสาระที่ควรได้รับการวินิจฉัยโดยศาลรัฐธรรมนูญ

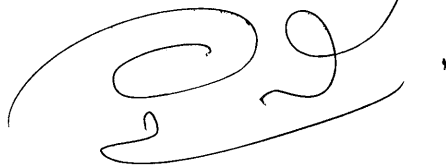
จำเลยร่วมยื่นคัดค้านคำร้องดังกล่าวเช่นกันว่า เป็นการประวิงคดีของโจทก์ และข้ออ้างโจทก์ไม่ตรงตามกฎหมายและหลักนิติธรรมที่จะให้ศาลรัฐธรรมนูญรับไว้พิจารณา โดยโจทก์ประกอบอาชีพกฎหมาย มีความรู้และความเข้าใจกฎหมายเป็นอย่างดี ที่จะต้องจ่ายค่าชดเชยให้แก่จำเลยร่วม

ศาลรัฐธรรมนูญไม่รับวินิจฉัยคำโต้แย้งตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ เพราะเป็นบทบัญญัติในหมวด ๑ บททั่วไป มิได้มีข้อความที่เป็นการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพไว้เป็นการเฉพาะ

พิจารณาแล้ว เห็นว่า พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๑๑๘/๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “การเกษียณอายุตามที่นายจ้างและลูกจ้างตกลงกันหรือตามที่นายจ้างกำหนดไว้ ให้ถือว่าเป็นการเลิกจ้างตามมาตรา ๑๑๘ วรรคสอง” และวรรคสอง บัญญัติว่า “ในกรณีที่มิได้มีการตกลงหรือกำหนดการเกษียณอายุไว้ หรือมีการตกลงหรือกำหนดการเกษียณอายุไว้เกินกว่าหกสิบปี ให้ลูกจ้างที่มีอายุครบหกสิบปีขึ้นไปมีสิทธิแสดงเจตนาเกษียณอายุได้โดยให้แสดงเจตนาต่อนายจ้างและให้มีผลเมื่อครบสามสิบวันนับแต่วันแสดงเจตนา และให้นายจ้างจ่ายค่าชดเชยให้แก่ลูกจ้างที่เกษียณอายุนั้น ตามมาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง” พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ให้นายจ้างจ่ายค่าชดเชยให้แก่ลูกจ้างซึ่งเลิกจ้าง ดังต่อไปนี้ ... (๖) ลูกจ้างซึ่งทำงานติดต่อกันครบ

ยี่สิบปีขึ้นไป ให้จ่ายไม่น้อยกว่าค่าจ้างอัตราสุดท้ายสี่ร้อยวัน หรือไม่น้อยกว่าค่าจ้างของการทำงานสี่ร้อยวัน
สุดท้ายสำหรับลูกจ้างซึ่งได้รับค่าจ้างตามผลงานโดยคำนวณเป็นหน่วย” ส่วนกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ
ตามพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๐ มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ทุกครั้งที่มีการ
จ่ายค่าจ้าง ให้ลูกจ้างจ่ายเงินสะสมเข้ากองทุนโดยให้นายจ้างหักจากค่าจ้าง และให้นายจ้างจ่ายเงิน
สมทบเข้ากองทุนตามอัตราที่กำหนดในข้อบังคับของกองทุน ซึ่งการจ่ายเงินสะสมและเงินสมทบต้อง
ไม่ต่ำกว่าร้อยละสองแต่ไม่เกินร้อยละสิบห้าของค่าจ้าง” วรรคสอง บัญญัติว่า “ลูกจ้างและนายจ้าง
อาจตกลงกันให้จ่ายเงินสะสมและเงินสมทบเข้ากองทุนในอัตราที่สูงกว่าอัตราที่กำหนดในวรรคหนึ่งโดยอนุมัติ
รัฐมนตรีก็ได้” และวรรคสาม บัญญัติว่า “ให้นายจ้างส่งเงินตามวรรคหนึ่งเข้ากองทุนภายในสามวัน
ทำการนับแต่วันที่มีการจ่ายค่าจ้าง ในกรณีที่นายจ้างส่งเงินสะสมหรือเงินสมทบเข้ากองทุนล่าช้ากว่า
สามวันทำการ ให้นายจ้างจ่ายเงินเพิ่มให้แก่กองทุนในระหว่างเวลาที่ส่งล่าช้าในอัตราร้อยละห้าต่อเดือน
ของจำนวนเงินสะสมหรือเงินสมทบที่ส่งล่าช้านั้น” พระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๐
จึงเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับเงินสะสมของลูกจ้างและเงินสมทบของนายจ้างซึ่งไม่เกี่ยวกับการจ่ายค่าชดเชย
ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ที่มีหลักการและเหตุผลในการประกาศใช้กฎหมาย
เพื่อเป็นการคุ้มครองลูกจ้างกรณีเกษียณอายุและเพื่อให้เกิดความชัดเจนในการบังคับใช้กฎหมาย รวมทั้ง
เพิ่มบทกำหนดโทษกรณีนายจ้างไม่จ่ายค่าชดเชยให้แก่ลูกจ้างกรณีเกษียณอายุ ดังนั้น มาตรา ๑๑๘/๑
แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ จึงไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิ
ของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ ไม่กระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคล มีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป
ไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ตามรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๒๖

จึงมีความเห็นว่า พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๑๘/๑ ไม่ขัดหรือแย้ง
ต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖



(นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ